

El 30 de setembre de 1986, David Bosch i Ros arribava al món a través de Sabadell, en un quiròfan de la Clínica l'Aliança. Un fet important, sens dubte, per la ciutat i pel món de l'espectacle.

Però el Diari de Sabadell no se'n va fer ressò.

Aquell dia informava, per exemple, de l'aparició d'una nova publicació municipal (l'*Agenda Cultural*), de l'imminent instal·lació de la polèmica xarxa de parquímetres, d'una conferència del conseller d'Ensenyament de la Generalitat Joan Guitart (sobre el tema: *Catalunya Segle XXI*), i de la derrota del Sabadell, que va perdre per 1 a 3 contra el Mallorca (tot i que aleshores estava a primera divisió). Anunciava, també, que al cinema projectaven "Poltergeist II", i "El Beso de la mujer araña", i que la Televisió de Sabadell inaugurava nous locals al carrer Escola Pia. Tot plegat notícies quotidianes, de les que van teixint la història de la vida sabadellenca.

Però no es va fer ressò d'aquell important naixement que estava tenint lloc el mateix dia. El diari no en va parlar, segurament perquè aleshores ningú no sabia ni es pensava que aquell nadó, al cap de pocs, molt poquets anys, seria un aplaudit actor de teatre i de televisió.

Avui, onze anys després, és un jove famós per les seves aparicions en sèries televisives d'èxit com "Secrets de Família", "El show de la Diana-Lloll!", o Barri Sèsam. I des de l'estiu passat està demostrant el seu talent també dalt l'escenari, amb la seva intervenció a l'obra familiar "Muac!", que presenta el grup Grappa Teatre, creat i integrat per Teresa Ros i Gilbert Bosch, els seus pares a la vida real.

El David, indiscutiblement, és un actor de cap a peus. Porta el talent en els seus gens, i l'entusiasme per la seva professió li vessa pels quatre costats: quan en parla, quan actua, quan barrina idees per l'espectacle o quan analitza la darrera funció, amb l'esperit crític i positiu dels qui saben que sempre es pot millorar.

Chapeau, David! Chapeau!

ANNA FITÉ

Per això cada representació de "Muac!" és autèntic bombò. I així ho va poder comprovar el públic que va omplir el Casal Pere Quart, en les 3 representacions que es van fer de l'obra, el darrer cap de setmana d'Abril. Un bombò saborós, de debò. Tan pel que fa a la seva interpretació –"Chapeau, David! Chapeau!"–, com al conjunt de l'espectacle, creat per tots tres i el director Toni Albà, per commemorar el 10è aniversari de la companyia. "Feia temps que el David ens demanava de participar en els nostres muntatges –explica el pare, Gilbert Bosch–, però consideravem que encara no era el moment, que no calia córrer. El que passa, és que en començar a pensar en l'espectacle del desè aniversari, com que ell no parava d'insistir, vam considerar que potser sí que era una bona idea plantejar-

nos ja la seva incorporació". És a dir, enlloc de fer el que es fa normalment en els aniversaris, que se celebren amb "revivals", mirant enrera, ells han estat més originals, han ampliat el grup amb el seu fill: miren endavant.

I el més bo del cas, és que primers sorpresos, van ser els propis pares. De seguida van quedar bocabadats en veure el protagonisme que anava agafant el nano, durant el procés de creació de l'espectacle. "En principi, la idea era que participés una mica, però les seves ganades i les seves constants aportacions van fer que el seu personatge anés agafant més cos, fins que s'ha arribat a convertir en el protagonista absolut de l'obra."

"Muac!" és una història amena i divertida, plena de gags i sorpreses, que explica les coses que van passar durant un sopar entre una jove vídua, l'Assumpta, i el seu cinquè pretendent, l'Oriol, que no sap massa com relacionar-se amb el fill d'ella, en Jordi (un incontrolable trapella que no vol que ningú s'interposi entre ell i la seva mare). Com és de suposar, les coses no són fàcils per la incipient parella, ja que el Jordi aconsegueix convertir la prometedora vetllada en tota una moguda.

Un plantejament doncs, atractiu i suggerent, que s'enriqueix contínuament amb les intervencions "innocentment" perverses del fill de la mare, interpretades –ja s'ha explicat, però cal repetir-ho–, amb impressionant professionalitat i enorme gràcia, pel jove actor de la nostra ciutat. (Ciutat de la qual, per cert, ell se'n sent enormement orgullós: "M'encanta més Sabadell que qual-sevol ciutat –explica convençut–, perquè és el lloc on he nascut, i la gent és molt agradable.")

Amb tot plegat, podríem arribar a una conclusió que treuria de dubtes als qui es plantegen l'eterna qüestió de si l'actor neix, o es fa. A la vista dels fets, podem afirmar que hi ha actors que, indiscutiblement, neixen. I fins i tot, n'hi ha que neixen a Sabadell.

